



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Mgr. L. K.
bytem X
proti

žalovanému: Magistrát města Brna
sídlem Malinovského náměstí 624/3, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. MMB/0225773/2024,
sp. zn. 3220/OVV/MMB/0565196/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora vymezené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání a v plném rozsahu potvrdil rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků městské části Brno-Nový Lískovec (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“ či taktéž „přestupková komise“ či „komise“) ze dne 8. 11. 2023, č. j.

MCBNLI/06576/2023/PP, sp. zn. S-MCBNLI/03618/2023/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se měl dopustit tím, že dne 8. 5. 2023 v době od 7:58 hod. do 8:02 hod. před bytovým domem na ulici Slunečná 482/8 v Brně při předávání nezletilých dětí před těmito dětmi úmyslně opakovaně nazval jejich matku L. K. „kurvou“ a dále ji před dětmi slovně urážel, přičemž směrem k dětem o ní hovořil jako o „svini“. Ke svému synovi zároveň žalobce pronášel urážlivé výroky směřující vůči současnému partneru L. K. : „Hele, jestli na tebe půjde ten čurák, kopni ho do koule.“ Dále pak žalobce vůči L. K. naznačoval fyzický útok tím, že se slovy: „Nespadne ti mobil?“ postupně dvakrát rukou naznačoval úder proti ní. Směrem k dětem se následně žalobce o jejich matce L. K. vyjádřil: „Podívejte, ta svině si myslí, že o ní nebudeme mluvit jako o kurvě“.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci dle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, za užití § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích, pokutu 5 000 Kč. Zároveň byla žalobci uložena též povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný detailně zrekapituloval průběh přestupkového řízení a shrnul podstatné skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. Následně posoudil důvodnost podaného odvolání.
5. Žalovaný v postupu správního orgánu I. stupně žádné pochybení neshledal. Komise na základě audiovizuálního záznamu s přihlédnutím k výpovědím svědkyně a obviněného zjistila skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Zcela správně dovodila, že obviněný chtěl porušit zájem chráněný zákonem, a tedy jednal vědomě a záměrně v úmyslu přímém. Z hlediska materiálního aspektu se obviněný přestupkového jednání dopustil nejenom vůči svědkyni, ale i v přítomnosti nezletilých dětí, které byly v důsledku toho vystresované.
6. S ohledem na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu pak nelze vyloučit možnost použít jako důkaz i záznam, který byl pořízen soukromou osobou bez případného souhlasu ostatních zachycených osob. Svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Komise v dané věci provedla test proporcionality, který vyhodnotila zcela správně. Právo na ochranu soukromí žalobce nemohlo v posuzovaném případě převážit nad zájmem ochrany zákonem chráněného práva na klidné občanské soužití, a to zvláště za situace, kdy byly jednání přítomny nezletilé děti.
7. Současné případná slušnost ze strany předsedy komise či obecné rady, jak má svědkyně v řízení postupovat, nezakládají důvod k pochybnostem o objektivitě komise. Svědkyně svou výpověď nečetla a její výpověď lze vyhodnotit jako věrohodnou, neboť zcela koresponduje s pořízenou videonahrávkou. I kdyby správní orgány byly povinny

zkoumat širší okolnosti případu, nemůže to v žádném případě ospravedlnit protiprávní jednání žalobce, které nebylo ze strany svědkyně ničím vyprovokované.

8. Komise neměla povinnost seznamovat žalobce s podklady z předchozího řízení, se kterými byl již z dřívějšího obeznámen. Ve věci byly provedeny všechny relevantní důkazy, přičemž důkaz videozáznamem byl proveden řádně a za účasti žalobce, který se k provedenému záznamu podrobně vyjádřil. Třídní učitelka dcery nebyla chování žalobce přítomna, a i výslech nezletilých dětí by byl v dané situaci nadbytečný a nadměrně zatěžující. V řešené věci nešlo o nadsázku či kritiku, ale o vulgarismy a jiné projevy hrubého jednání. Žalobce neodvracel přímo hrozící útok na zájem chráněný zákonem, protože jeho jednání nelze posuzovat jako nutnou obranu.
9. Prvostupňový orgán zjistil skutkový stav zcela správně, vyvodil porušení zákona, společenskou škodlivost i formu zavinění. Žalovaný proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o přestupku jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobce má napadené rozhodnutí i jemu předcházející správní řízení za nezákonné. Jelikož se pak žalovaný nedostatečně zabýval formou zavinění, je jeho rozhodnutí i nepřezkoumatelné.
11. Žalobce brojil proti tomu, že videonahrávka pořízená svědkyní při předávání dětí byla pořízena v rozporu se zákonem. Správní orgány přehlíží, že svědkyně nezletilé děti i žalobce soustavně nahrává již od ledna 2021 při každém předávání. Takové systematické a dlouhodobé nahrávání je nepřipustné a není ničím omluvitelné. Tím spíše, pokud používá svědkyně pořízené záznamy k zastrašování a následnému vydírání. Svědkyně přitom netvrdila žádnou okolnost, která by ji k tomuto postupu opravňovala, či dokládala jednání v krajní nouzi.
12. Žalobce namítal, že správní orgány nepodrobily pořízení videonahrávky testu proporcionality, v němž jednání svědkyně neobstojí. Současně nepřipustily důkazní návrhy žalobce prokazující týrání dětí svědkyní. Správní orgány byly ze zákona povinny zjišťovat i širší okolnosti případu, včetně nejlepšího zájmu dítěte. Není jim ovšem nic do toho, co si v rámci soukromého hovoru žalobce s vlastními dětmi řekne. Kriminalizace takového jednání představuje nepřipustný zásah do práva na soukromý a rodinný život.
13. Žalovaný nijak nevyhodnotil, jestli výroky žalobce (ne)byly přehnané, případně vyprovokované svědkyní. Přehánění a použití nadsázky ještě nečiní projev nedovoleným. Projev je vždy třeba hodnotit jako celek a brát ohled na jeho možnou bezprostřednost a impulzivnost. Ve prospěch žalobce přitom svědčí to, že hovořil soukromě ke svým dětem o osobě, jež je systematicky týrá a omezuje. Jeho výroky byly vytrhnuty z kontextu.
14. Přestupková komise záměrně postupovala tendenčně v neprospěch žalobce. Nehodnotila totiž věrohodnost svědkyně, její výpověď zaprotokolovala v pozměněné podobě a dovolila ji jí číst. Svědkyni též seznámila s žalobcovou procesní obranou a radila jí, jak v řízení dále postupovat. Rovněž nezákonně komise žalobce neseznámila se všemi podklady pro rozhodnutí.
15. Konečně žalobce zpochybnil, že vytýkané jednání naplňovalo znaky „*hrubého jednání*“ podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Správní orgány

nedostatečně prokázaly úmysl a celé jednání hodnotily izolovaně. Z těchto důvodů žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Ve vyjádření ze dne 18. 9. 2024 žalovaný zdůraznil, že s žalobou nesouhlasí. Přitom odkázal na jednotlivé pasáže napadeného rozhodnutí, v nichž příslušné žalobní námitky vypořádal.
17. V řešeném případě nebylo nahrávání žalobce prováděno skrytou formou ani nešlo o nahrávání plošné. S pomocí videonahrávky svědkyně zaznamenala primárně přestupkové jednání žalobce. Za situace, kdy svědkyně nahrávku pořizovala právě na základě opodstatněných obav z chování žalobce v minulosti a současně jí byl prokázán přestupek, byl tento její postup správními orgány vyhodnocen jako legitimní.
18. Žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné konkrétní argumenty důvodně zpochybňující věrohodnost svědkyně. Právě tak nezmínil žádné konkrétní skutečnosti nebo návrhy důkazů, jež by měly potenciál stav věci zjištěný na základě videonahrávky změnit. Jelikož žalobce jednal se zřejmým přímým úmyslem svědkyni zastrašit, žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Na základě oznámení přestupku PČR ze dne 31. 5. 2023 zahájil prvostupňový orgán s žalobcem přestupkové řízení o přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 8. 5. 2023 v době od 7:58 hod. do 8:02 hod. před bytovým domem na ulici X v X při předávání nezletilých dětí před těmito dětmi opakovaně nazval L. K. „kurvou“ a dále ji před dětmi slovně urážel, přičemž směrem k dětem o ní hovořil jako o „svini“. Současně k synovi pronášel urážlivé výroky vůči současnému partneru L. K. : „Jestli na tebe půjde ten čurák, kopni ho do koulí, svini“. Dále L. K. fyzicky napadal tím, že se slovy: „Nespadne ti mobil?“ postupně dvakrát rukou naznačoval úder do ní a při odchodu z místa předání dětí ji měl ještě kopnout do hýždě.
20. Prvostupňový orgán ve věci nařídil ústní jednání, ke kterému předvolal jak žalobce, tak i svědky L. K. a Ing. P. B. V rámci ústního jednání (které trvalo celkově tři jednací dny) prvostupňový orgán k věci vyslechl žalobce, jakož i oba svědky. Současně provedl důkaz videonahrávkou z místa přestupkového jednání, k níž se žalobce vyjádřil do protokolu dne 14. 9. 2023. Žalobce rovněž využil svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Kopnutí svědkyně do hýždě nebylo v přestupkovém řízení žalobci prokázáno. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce odvolal. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem tohoto soudního řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
23. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (tj. nevyjádřili nesouhlas s tímto postupem) a zdejší soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Žaloba **není důvodná**.
25. Žalobce brojil proti napadenému i prvostupňovému rozhodnutí, vč. postupu správních orgánů, který jejich vydání předcházel, z více důvodů. Pro větší přehlednost textu rozčlenil krajský soud odůvodnění rozsudku po vzoru jednotlivých žalobních bodů.
- a) K (ne)přezkoumatelnosti správních rozhodnutí*
26. Nejprve se zdejší soud k námitce žalobce zabýval tím, zda správní rozhodnutí vydaná v nynější věci obstojí z hlediska kritéria přezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelné rozhodnutí již z povahy věci neposkytuje prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru směřujících proti procesu dokazování či právnímu posouzení věci.
27. Zdejší soud vyhodnotil obě správní rozhodnutí a uvádí, že úvahy o nepřezkoumatelnosti nejsou namístě. Nepřezkoumatelnost představuje velmi závažnou vadu rozhodnutí, v jejímž důsledku není rozhodnutí *per se* vůbec srozumitelné, příp. nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Ani jedna z těchto situací v posuzované věci nenastala. Z obou správních rozhodnutí je jasné patrné, jak správní orgány o jednání žalobce rozhodly, i to, jaké konkrétní důvody je k jejím závěrům vedly. Krajský soud proto konstatuje, že aplikace institutu nepřezkoumatelnosti nalézá své uplatnění v případech podstatně odlišných od případu žalobce (srov. zde zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či dále rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Pokud přitom žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost v tom, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou zavinění, nelze této argumentaci přisvědčit. Zejména správní orgán I. stupně se této otázce věnoval detailně, přičemž shledal, že verbální útok na jinou osobu za současného naznačování fyzického útoku vůči ní nemůže být skutkem nedbalostním, nýbrž jde o jednání činěné v úmyslu přímém (*dolus directus*). Komise jednoznačně dovodila, že si žalobce byl vědom toho, že se dopouští protiprávního jednání porušujícího zájem na klidném občanském soužití, přičemž tento tak činil zcela vědomě a záměrně (*dolus premeditatus*). Na tuto úvahu poté navázal žalovaný, který doplnil, že přímý úmysl jednání žalobce vyplývá rovněž z toho, že žalobce nebyl ke svému jednání přítomnou svědkyní nijak vyprovokován.
29. Krajský soud připomíná, že správní řízení na obou stupních představuje jeden navazující a vzájemně se podmiňující celek, v jehož kontextu je třeba na závěry správních orgánů nahlížet (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43). Nejen s přihlédnutím k zásadě

jednotnosti správního řízení proto krajský soud vyhodnotil obě správní rozhodnutí jako plně přezkoumatelná a způsobilá soudního přezkumu.

b) K použitelnosti videonahrávky jako důkazu ve správním řízení

30. Následně se krajský soud zabýval námitkou, že videonahrávka svědkyně z místa přestupkového jednání byla pořízená v rozporu se zákonem, a tudíž ji v přestupkovém řízení nelze použít jako důkaz. Již na tomto místě přitom krajský soud předesílá, že se jedná o námitku stěžejní, neboť na jejím vyřešení je závislé i vypořádání dalších žalobních námitek.
31. V souladu s § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), platí, že podklady rozhodnutí mohou tvořit zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. K provedení důkazů pak lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci *a které současně nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy*. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek (§ 51 odst. 1 s. ř.).
32. Zdejší soud zdůrazňuje, že správní řád ani žádný jiný právní předpis (srov. např. § 89 odst. 2 a 3 trestního řádu) neposkytuje (ani demonstrativní) výčet konkrétních situací, v nichž by získání či následné provedení důkazu odporovalo právním předpisům. Konkrétní případy, kdy je důkaz pořízen nezákonným způsobem, a tedy z procesního hlediska není použitelný, tak vymezila až soudní judikatura. Ta přitom vychází z premisy, že za nezákonný je třeba považovat především důkaz provedený v rozporu s obsahem kogentní procesní právní normy (*ergo* důkaz odporující procesním pravidlům) nebo takový, kterým dochází k neúměrnému a neodůvodněnému zásahu do ústavně garantovaných práv či svobod třetích osob. Platí však, že závěr o tom, že provedení důkazu nepřiměřeným způsobem zasahuje do základních práv jiné osoby, musí být založen na konkrétních individuálních okolnostech projednávané věci. Vždy záleží na povaze a závažnosti porušení, přičemž ne každý zásah do práv třetí osoby zcela automaticky vede k nepoužitelnosti důkazu. Pouze v případě, kdy důkaz porušuje práva třetích osob zásadním způsobem, lze důkaz označit za nezákonný a při rozhodování věci k němu nepřihlížet.
33. Tento pohled ve své judikatuře opakovaně vyjádřil též Ústavní soud, který připustil, že i důkaz zasahující do základních práv třetí osoby může být přípustný a sloužit jako podklad rozhodnutí, pokud je jeho použití nutné pro ochranu práv jiných osob (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14, či ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 3253/13, či taktéž usnesení ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. I. ÚS 3991/13; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>). Ve všech těchto rozhodnutích došlo k zásahu do sféry soukromého života a osobnostních práv jednotlivce v důsledku pořízení soukromého audio či videozáznamu (jenž byl následně použit k důkazu) bez souhlasu nahrávané osoby, resp. proti její vůli. Ústavní soud ovšem tento zásah do práva na soukromí akceptoval a posoudil jej jako ústavně konformní, protože byl vždy odůvodněn potřebou chránit jiný, neméně důležitý, společenský zájem. Tím může být podle závěrů Ústavního soudu nepochybně i zájem orgánů veřejné moci na objasnění

trestné či přestupkové činnosti a s tím související zájem na odhalení a potrestání pachatele (srov. zde usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. II. ÚS 3098/17).

34. K témuž závěru ve své judikatuře v minulosti dospěl i Nejvyšší správní soud, jenž i přes nutnost šetřit soukromí a integritu pachatele přestupku dovodil, že i videozáznam pořízený soukromou osobou, jenž zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby a zároveň nebyl pořízen s jejím souhlasem nebo v souladu se zákonnými výjimkami (licencemi), může být důkazem plně použitelným ve správním řízení (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68). V tomto rozsudku současně Nejvyšší správní soud podtrhl potřebu v případě pořízení soukromé videonahrávky vždy důkladně poměřovat legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením nahrávky dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Jinými slovy, se zřetelem na jednotlivá kritéria testu proporcionality (viz zejm. plenární nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96) je potřeba s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci posoudit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčené osoby převážet zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktních jednání, a především potom ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele záznamu (přiměřeně srov. taktéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119).
35. V nyní souzené věci žalobce namítal, že v důsledku pořízení videonahrávky na mobilní telefon svědkyně došlo k nepřipustnému zásahu do práva na ochranu soukromí a soukromého a rodinného života jeho a jeho nezletilých dětí. Po prostudování správního spisu a zhlédnutí inkriminované videonahrávky zdejší soud souhlasí s žalobcem v tom, že pořízením videonahrávky bylo dotčeno právo na soukromí zaznamenaných osob ve smyslu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“ či „LZPS“), poněvadž všechny osoby jsou na nahrávce jednoznačně identifikovatelné a současně je zřejmý i obsah jejich verbálních projevů. S ohledem na individuální okolnosti nyní projednávané věci však krajský soud dospěl k závěru, že tento zásah lze z ústavněprávního hlediska posoudit jako přípustný, neboť sleduje plně legitimní a rovnocenně chráněné cíle. Vznik videonahrávky byl jednak vyvážen ochranou osobnostních práv svědkyně (zejm. právem na nedotknutelnost osoby a ochranou důstojnosti a cti), jednak jej dostatečně odůvodňuje též zájem společnosti (státu) na eliminaci protiprávních jednání. To, že již v minulosti docházelo při předávání nezletilých dětí mezi žalobcem a svědkyní k problémům vedoucím ke konfliktům je ve správním spisu dostatečně doloženo. Obava svědkyně z těchto situací je zcela logická a dostatečně zdůvodňuje snahu získat důkazní materiál z těchto situací.
36. Co se týče naplnění jednotlivých kritérií testu proporcionality, krajský soud shledal, že správní orgány postupovaly při provádění testu správně a jejich závěr odpovídá skutkovým okolnostem případu. Jak dovodila již komise, pořízení videonahrávky bylo zjevně způsobilé splnit svůj účel, neboť bylo *vhodné* k prokázání přestupkového jednání žalobce. Po stránce *potřebnosti* pak komise jednoznačně vysvětlila, že za dané situace, kdy přestupkovému jednání žalobce kromě svědkyně a jejich nezletilých dětí nebyly přítomny žádné další osoby, nebylo možné přestupkové jednání spolehlivě zachytit jiným (z hlediska zásahu do práv žalobce) mírnějším prostředkem. Konečně se komise prokazatelně zabývala i *poměřováním* proti sobě stojících hodnot, přičemž vyhodnotila, že právo žalobce na ochranu soukromí nemohlo v dané situaci převážet nad zájmem na

klidném občanském soužití, a to zvláště tehdy, kdy byly přestupkovému jednání žalobce přítomny obě nezletilé děti.

37. Správnost závěrů komise následně podrobně posoudil i žalovaný, přičemž zdejší soud se s jeho závěry v plném rozsahu ztotožnil. Z pohledu krajského soudu není v civilizované společnosti obecně přijatelné, aby osoby při řešení vzájemných sporů či vyjádření antipatií běžně využívaly vulgarismy, příp. se uchýlovaly k jiným obdobným prostředkům nevhodného chování. Užívání nadávek totiž nejenže narušuje veřejný pořádek, ale i zásadním způsobem ohrožuje mezilidské vztahy a poškozují důstojnost druhých osob. Svoboda projevů má své meze a jelikož žalobce v posuzované věci vůči svědkyni použil řadu výrazů silně vybočujících z mezí běžné mezilidské komunikace (výrazy „kurva“ a „svině“ rozhodně nejsou součástí konvenční mluvy), bylo namístě, aby orgány veřejné moci zasáhly a vedle veřejných subjektivních práv svědkyně chránily i zájem demokratické společnosti na pokojném občanském soužití, který byl jednáním žalobce narušen.
38. Konečně krajský soud dodává, že správní orgány nahrávku použily jen v rámci přestupkového jednání, v němž byly díky ní prokázány rozhodné skutkové okolnosti. Oba správní orgány dbaly toho, aby při použití nahrávky bylo soukromí žalobce a nezletilých dětí omezeno v co nejmenší možné míře. Krajský soud proto uzavírá, že videonahrávka byla v řešené věci pořízena ústavně konformním způsobem, a tudíž ji bylo možné použít jako důkaz v řízení o přestupku. Na tomto závěru přitom nemohou nic změnit ani četné odkazy žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu, z nichž žádné po skutkové stránce neodpovídá okolnostem nynější věci. Námitku proto krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

c) Ke zjišťování skutkového stavu věci

39. Současně žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v tom, že se při zjišťování skutkového stavu omezily jen na jeho jediné konkrétní jednání, aniž by posoudily i širší kontext věci. Má za to, že pokud by byly zohledněny širší okolnosti případu, nebylo by možné jeho jednání hodnotit jako protiprávní.
40. Již na tomto místě krajský soud připomíná, že vůči žalobci bylo na základě oznámení přestupku PČR zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Tohoto přestupku se fyzická osoba dopustí tím, *že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání*. Správní orgány tak byly pro účely rozhodnutí ve věci v rámci přestupkového řízení povinny zjišťovat jen to, zda jednání žalobce spočívající ve verbálním útoku na jeho bývalou manželku, bylo svou povahou způsobilé naplnit znaky jiného hrubého jednání ve smyslu citovaného ustanovení, či nikoli. Jiné okolnosti postrádající přímou vazbu na znaky skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích správní orgány neměly povinnost zkoumat ani hodnotit. Proto pokud komise i žalovaný při zjišťování skutkového stavu svou pozornost věnovaly výhradně jednání žalobce ze dne 8. 5. 2023, které bylo předmětem správního řízení, neporušily zásadu materiální pravdy podle § 3 s. ř., tak ani s ní korespondující povinnost zajistit, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 s. ř.).
41. Obdobně správní orgány nijak nepochybily, jestliže za stěžejní důkazní prostředek v dané věci považovaly právě videonahrávku pořízenou svědkyní při předávání dětí. Ta

dle zdejšího soudu poskytovala dostatečně úplný a komplexní obraz celé situace a spolehlivě usvědčovala žalobce ze spáchání přestupku proti občanskému soužití. Z videonahrávky jednoznačně vyplývá, že to byl právě žalobce, kdo verbálně zaútočil na svou bývalou manželku a současně pohyby rukou dvakrát naznačil i fyzický útok proti ní namířený na ruku s mobilním telefonem. Z obsahu nahrávky je zjevná snaha svědkyně o deeskalaci situace, neboť tato se po zodpovězení otázek týkajících se školních záležitostí dětí snaží z místa předání kvapně odejít. Nelze souhlasit s žalobcem, že se situace na místě vyhrotila zásluhou svědkyně, a že žalobce jednal v krajní nouzi, příp. v intencích nutné obrany. Po zhlédnutí videonahrávky krajský soud shledal, že pro jednání žalobce v daný moment neexistovalo ospravedlnění, protože oba správní orgány dovodily přestupkovou odpovědnost žalobce zcela správně.

42. Konečně správní orgány přesvědčivě vysvětlily, proč neprovedly žalobcem navrhované důkazy, přičemž krajský soud s jejich odůvodněním souhlasí. Celý průběh přestupkového děje byl jasně zachycen na videonahrávce svědkyně, tudíž ani výslech třídní učitelky dcery žalobce, jež předání dětí nebyla přítomna, tak ani svědecká výpověď nezletilého syna, jenž byl v důsledku vzniklé situace citelně vystresován, by nemohly na zjištěném skutkovém stavu věci nic změnit. Správní orgány zjistily všechny skutečnosti nezbytné z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty přestupku a pochybnosti žalobce a jeho alternativní skutkové verze reality spolehlivě vyvrátily.
43. Ani četné námitky žalobce směřující do oblasti zjišťování skutkového stavu proto krajský soud neshledal důvodnými.

d) K postupu přestupkové komise a procesu dokazování

44. Žalobce dále namítal, že přestupková komise postupovala v průběhu řízení tendenčně a v jeho neprospěch. Jelikož byla komise nakloněna svědkyni, dopustila se vůči žalobci řady procesních pochybení, které zakládají nezákonnost výsledného rozhodnutí.
45. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že měl předseda přestupkové komise vyjadřovat svědkyni osobní náklonnost a radit jí, jaké další kroky má proti žalobci podniknout, pak zdejší soud konstatuje, že žádné takové skutečnosti z předloženého správního spisu neplynou. Obdobně krajský soud nezjistil, že by v průběhu protokolace výpovědi žalobce či svědkyně mělo dojít k pochybením způsobujícím nezákonnost rozhodnutí. S údajnou náklonností komise se vypořádal již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce v žalobě netvrdil ani nedoložil žádné nové skutečnosti nasvědčující závěru, že předseda komise nepřistupoval vůči žalobci a svědkyni rovnocenně a nestranně. Za této situace proto zdejší soud vnímá veškerou argumentaci žalobce týkající se možného nadržování svědkyni jako spekulativní a ryze hypotetickou.
46. Zdejší soud pak rovněž nemá pochybnosti o věrohodnosti osoby svědkyně, neboť její výpověď plně koresponduje s videonahrávkou z místa přestupku, která je v projednávané věci stěžejním důkazním prostředkem. Zároveň ani svým chováním v průběhu správního řízení či odpověďmi na jednotlivé otázky komise a žalobce svědkyně nezavdala žádný důvod k pochybnostem o své vlastní věrohodnosti. Jen pro úplnost krajský soud dodává, že pouhá skutečnost, že se svědkyně cítí v osobní přítomnosti žalobce ve stresu, neboť s ním má již delší dobu značně komplikované vztahy, které se pravidelně vyostřují právě při předávání společných dětí, bez dalšího nevedou k závěru o její nevěrohodnosti.

47. V průběhu správního řízení žalobce obdržel dostatečný prostor pro obhajobu, který podle listin založených ve správním spisu využil v maximální možné míře. Žalobce byl přítomen výsledku obou svědků a při té příležitosti uplatnil i své zákonné právo klást přítomným svědkům otázky. Právě tak se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 s. ř. obsáhle vyjádřil též k procesu dokazování a shromážděným podkladům rozhodnutí (viz protokol ze dne 17. 10. 2023). Současně krajský soud nespatřuje pochybení v tom, že správní orgány žalobce neseznámily s obsahem předchozích správních řízení vedených proti jeho osobě. Je nanejvýš logické, že pokud komise odkazovala na přestupková řízení ve věci žalobce, musel být žalobci obsah těchto řízení znám, a tedy nebylo z povahy věci potřeba, aby s nimi byl znovu podrobně seznámen.
48. Jako nedůvodné konečně krajský soud vyhodnotil i námitky žalobce, že v důsledku absentující protokolace obsahu videonahrávky bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Je sice pravdou, že v nyní projednávané věci komise skutečně nezaprotokolovala to, co při přehrání videonahrávky svědkyně pozorovala. Na rozdíl od žalobcem odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20, však žalobce v nyní řešené věci nebyl zbaven možnosti se k obsahu videonahrávky kvalifikovaně vyjádřit. Není totiž sporu o tom, že žalobci byla v průběhu dokazování videonahrávka z místa přestupku přehrána a ten se k jejímu obsahu (jenž byl v dané věci zcela jednoznačný) podrobně vyjádřil a prvostupňovému orgánu předestřel svůj vlastní náhled na skutečnosti zachycené na nahrávce. Za této situace proto dospěl krajský soud k závěru, že z materiálního hlediska bylo žalobcovo právo na řádnou a efektivní obhajobu proti obvinění z přestupku zachováno a postup správních orgánů v nynější věci nebyl v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny.
49. Krajský soud tak uzavírá, že v procesu dokazování nedošlo k žádným zásadním vadám s vlivem na zákonnost výsledných rozhodnutí. Námitkám žalobce proto nepřisvědčil.

e) K naplnění znaků skutkové podstaty přestupku a povaze výroků žalobce

50. V poslední řadě žalobce brojil též proti tomu, že jeho výroky vůči svědkyni neměly dostatečný potenciál naplnit znaky *hrubého jednání* ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Je přesvědčen, že jeho výroky nebyly natolik škodlivé, aby vyvolaly přestupkovou odpovědnost.
51. Krajský soud připomíná, že přestupku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích se dopustí fyzická osoba tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí tzv. *jiného hrubého jednání*. Skutková podstata jiného hrubého jednání představuje zbytkovou kategorii subsumující všechna ostatní hrubá jednání narušující občanské soužití, která nejsou obsahově podřaditelná pod body 1 až 3 písm. c) téhož ustanovení. Pojem „*hrubé jednání*“ musí být správním orgánem vykládán objektivně, protože v opačném případě by záviselo fakticky jen na subjektivní úvaze toho, vůči kterému bylo hrubé jednání užito, jestli se pachatel přestupku dopustil, či nikoliv. Za jiné hrubé jednání se dle judikatury tradičně považuje vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání a vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64). Obdobně do této kategorie protiprávních jednání pravidelně spadá taktéž užívání nadávek a vulgarismů, hádky, strkanice či další projevy nenávistné agrese (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2023, č. j. 17 A 27/2023-143).

52. Jiným hrubým jednáním lze obecně rozumět takové jednání pachatele, které je neslušné, nikoliv však hrubě neslušné, neboť pak by již bylo možné uvažovat o trestném činu výtržnictví. Musí se jednat o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Je třeba důsledně odlišovat jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti - viz zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24).
53. Uvedenou optikou krajský soud posoudil výroky pronesené žalobcem vůči svědkyni v nynější věci a dospěl k závěru, že jednání žalobce překročilo nejen rámec slušnosti, nýbrž prokazatelně narušilo též veřejný zájem na klidném občanském soužití. Krajský soud nesouhlasí s žalobcem, že použití slov „kurva“ či „svině“ v kontextu řešené věci představovalo pouze kritiku vzhledem k dřívějšímu chování svědkyně, příp. se jednalo o jistou formu nadsázky. Jakkoliv krajský soud nepochybuje o tom, že vztahy mezi žalobcem a svědkyní jsou hluboce narušené a rozvrácené, neopravňuje tato skutečnost žalobce k tomu, aby svou bývalou manželku a matku svých dětí na veřejnosti označoval slovy, která jsou obecně společností brána jako hrubá a urážlivá a která se v běžné mluvě ani psané formě nepoužívají. Jak již zdejší soud konstatoval výše, vyjádřením žalobce v danou chvíli nepředcházela žádný verbální či jiný bezprostřední útok svědkyně, protože jeho výroky nelze hodnotit jako vyprovokované či pronesené v afektu či rozrušení.
54. Společenskou škodlivost a úroveň neslušnosti jednání žalobce pak nutně umocňuje skutečnost, že předmětné výroky (intenzitou vulgárnosti překračující pouhou nevhodnost) žalobce pronesl v přítomnosti nezletilých dětí. Žalobce si jako otec dvou nezletilých dětí musel být vědom toho, že užívání vulgarismů před dětmi, stejně jako i jiné projevy nevhodného chování může negativně ovlivnit jejich psychický, emocionální a sociální vývoj. Pokud totiž dítě již od útlého věku slýchá ve svém bezprostředním okolí vulgární výrazy, hrozí, že tyto začne vnímat jako běžnou součást komunikace a pobude schopnost rozlišovat mezi vhodným a nevhodným chováním. To může v budoucnu vést nejen ke konfliktům s jinými vrstevníky či autoritami, ale může mít za následek též vyloučení takového dítěte ze společnosti. I z těchto důvodů je proto třeba se užívání vulgarit v přítomnosti dětí důsledně vyvarovat.
55. Krajský soud tedy uzavírá, že v posuzované věci žalobce vědomě použil vůči svědkyni výrazy, jež již samy o sobě silně vybočovaly z mantinelů běžné mezilidské komunikace. Jelikož pak tyto byly proneseny v přítomnosti nezletilých dětí, nemá krajský soud o „hrubosti“ jednání žalobce žádné pochybnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

56. Jelikož krajský soud neshledal žádnou z námitek žalobce důvodnou, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
57. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. května 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce